

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobkyně **J. F.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, k žalobě o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 7.1.2011, o nároku na invalidní důchod,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhala žalobou ze dne 19.4.2010, kterou adresovala Krajskému soudu v Brně, a kterou doplnila písemným podáním bez uvedení data, které bylo doručeno Krajskému soudu v Brně dne 29.3.2011, zrušení shora označeného rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) a přiznání „plného invalidního důchodu“.

Usnesením ze dne 29.3.2011 Krajský soud v Brně věc postoupil k řízení Krajskému soudu v Ostravě, jako soudu příslušnému pro řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ze dne 18.7.2011 navrhovala vyžádání posudku PK MPSV ČR v Ostravě.

Krajský soud provedeným řízením vzal za prokázáno, že:

1) ČSSZ rozhodnutím ze dne 7.1.2011 rozhodla o námitkách proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 10.9.2010 ve věci žalobkyně tak, že námitky zamítla a rozhodnutí ČSSZ ze dne 10.9.2010 potvrdila mimo jiné s odůvodněním, že žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu a vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení namítal posouzení svého zdravotního stavu, posoudila jeho invaliditu ve smyslu § 5 písm. j) a § 8 odst. 9 zák.č. 582/91 Sb. Dle vypracovaného posudku o invaliditě ze dne 3.1.2011 míra poklesu pracovní schopnosti účastníce řízení z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla posudkem o invaliditě určena ve výši 20%. Invalidita dle uvedeného posudku zanikla 1.9.2010. Žalovaná dále citovala ustanovení § 38 a § 56 odst.1 písm.a) z.č. 155/1995 Sb. a ustanovení § 88 odst.8 z.č. 582/1991 Sb. Uvedla, že v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí se zabývala všemi námitkami účastníce řízení, přičemž zdravotní stav posoudila komplexně nad jejich rozsah. Jelikož po přezkoumání celkového zdravotního stavu činí pokles pracovní schopnosti účastníce řízení 20% a nejsou tak splněny podmínky pro trvání invalidity podle § 39 odst.1 z.č. 155/1995 Sb., shledala ČSSZ námitky jako nedůvodné.

2) ČSSZ rozhodnutím ze dne 10.9.2010 č.j. 646 105 1993 podle ustanovení § 56 odst.1 písm. a) a ustanovení § 39 odst.1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zdp“) odňala žalobkyni od 14.10.2010 invalidní důchod mimo jiné s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Vsetín (dále jen OSSZ) ze dne 1.9.2010 již žalobkyně není podle ustanovení § 39 odst.1 zdp invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 20%. Rozhodnutí žalobkyně převzala, jak vyplývá z připojené dodejky 22.9.2010.

Proti rozhodnutí výše uvedenému podala žalobkyně námitky ze dne 11.10.2010 ve kterých uvedla, že žádá o revizní posudek, když její zdravotní stav se v žádném případě nezlepšil, ba naopak.

3) Lékař OSSZ ve Vsetíně dne 1.9.2010 na základě výsledků lékařského vyšetření uvedl ve výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti, že u posuzované se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 zák.č. 155/95 Sb. Posuzovaná není invalidní dle § 39 odst. 1 zák.č. 155/95 Sb. Nejde již o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a/ cit. zákona. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost o 20 %, den zániku invalidity stanovil 1.9.2010. Uvedl, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kap. VII, pol. 4 a/ přílohy k vyhl. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20 %. Procentní míra poklesu pracovní se ve smyslu § 3 a 4 cit. vyhlášky nemění.

4) Lékař OSSZ ve Vsetíně dne 1.11.2005 v posudkovém hodnocení uvedl, že u posuzované se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Jako rozhodující příčinu stanovil praktickou jednookost, s postižením druhého oka glaukomem. Uvedl, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je srovnatelný s postižením uvedeným v kap. VII, odd. A, pol. 7, písm. a/, příl.č. 2 k vyhl.č. 284/95 Sb., tj. 35 %.

5) ČSSZ-oddělení námitkové a odvolací agendy LPS při vypracování posudku o invaliditě dne 3.1.2011 vycházela ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. P. A. a nálezů odborných lékařů. Po prostudování podkladové dokumentace, dospěl lékař ČSSZ-LPS, pracoviště pro námitkové řízení k závěru: „Jedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 zák.č. 155/95 Sb. Posuzovaná není invalidní dle § 39 odst. 1 zák.č. 155/95 Sb. Nejde již o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a/ cit. zákona. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 20 %, den zániku invalidity stanovil 1.9.2010. Uvedl, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je praktická slepota jednoho oka na podkladě vrozeného zeleného zákalu. Na druhém oku s korekcí vizus jen lehce oslaben, i vidoucí oko je postiženo chronickým zeleným zákalem, rozsah zorného pole je však v normě. Jde o onemocnění chronické, posuzovaná je adaptována na stávající poruchu zraku. Další zjištěná onemocnění zásadním způsobem pracovní schopnost neomezují. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je dle posouzení lékaře LPS ČSSZ zdravotní postižení uvedené v kapitole VII, položce 4.a) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20%. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nemění.

6) Posudková komise MPSV ČR (dále jen PK MPSV ČR) s pracovištěm v Ostravě posoudila zdravotní stav žalobkyně a její pokles pracovní schopnosti dne 13.9.2011. Uvedla, že u posuzované se jedná o slepotu pravého oka, vrozený glaukom pravého oka, chronický zelený zákal levého oka kompenzován, chronický vertebrogenní algický syndrom, hypertenzi st. II kompenzovanou, stav po trombóze levé dolní končetiny v 4/2004 jako pooperační komplikace po operaci umbilikální kýly a APE, stav po operaci polypu konečníku dle dokumentace. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti byla praktická slepota jednoho oka na podkladě vrozeného zeleného zákalu. Na druhém oku je visus s korekcí jen lehce oslaben, rozsah zorného pole byl „k datu rozhodnutí“, v normě. Stav je srovnatelný se zdravotním postižením uvedeným v kapitole VII, položce 4, písmena a), přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20 %. Posudková komise uvedla, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nemění (uvedenou procentuální hranici již nenavýšila s odůvodněním, že další chorobné stavy v anamnéze nejeví stupeň posudkově významné, trvale dokumentované subkompenzace – dekompenzace, ani podmínky „náročnosti povolání“ pro dlouhodobost dosavadního zaměstnání nejsou splněny). Stav nelze hodnotit dle písmena b), tj. jako ztrátu jednoho oka – ztrátu visu jednoho oka se závažnější

poruchou zrakových funkcí na druhém oku, ani jako posudkově patřičné koncentrické zúžení zorného pole nebo posudkově patřičné snížení zrakové ostrosti s optimální korekcí na druhém oku. Posudková komise též uvedla, že perimetrické vyšetření ze dne 27.4.2011 uvedenou metodu v daném čase nelze považovat za zcela spolehlivé (jak je i ve vyšetření samotným lékařem popsáno). Lze tedy považovat zrakové funkce na druhém oku dosud za normální. Posudková komise MPSV nehodnotila odlišně od posudkového lékaře OSSZ, ani od posudkového lékaře v rámci námitkového řízení. Posuzovaná je na svůj zdravotní stav adaptována, je prozatímní stabilizace očního nálezu. Lze i konstatovat, že posudek z 9/2005, kdy byla přiznána částečná invalidita, jevil známky nadhodnocení. Posuzovaná je schopna pracovat s využitím svého vzdělání, znalostí a zkušeností za výše uvedených podmínek, je schopna přiměřené rekvalifikace. K datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb. Nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %.

Uvedená skutková zjištění soud opírá o listinné důkazy, a to rozhodnutí ČSSZ ze dne 7.1.2011 číslo 646 105 1993/47091-ŘH, rozhodnutí ČSSZ ze dne 10.9.2010 č.j. 646 105 1993, posudek OSSZ Vsetín z 1.9.2010 a 1.11.2005, posudek PK MPSV ČR v Ostravě ze dne 13.9.2011 a posudek ČSSZ-oddělení námitkové a odvolací agendy LPS ze dne 3.1.2011.

Přezkoumává-li se zákonnost rozhodnutí o nároku na důchodovou dávku podmíněnou zdravotním stavem, je rozhodnutí soudu především závislé na odborném lékařském posudku.

V soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zák.č. 582/91 Sb.). Uvedená komise je přitom oprávněna nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, ale také i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě (částečné invaliditě, jejím vzniku, dalším trvání či zániku, třebaže v oblasti rozhodování o těchto nárocích jsou pojmy invalidity i částečné invalidity především pojmy právními. Proto v tomto řízení byl vypracován posudek posudkovou komisí MPSV ČR v Ostravě dne 13.9.2011. Tento důkaz považuje soud za stěžejní. Krajský soud nezpochybnil závěry odborného posudku pro jeho přesvědčivost a úplnost, a proto také neprováděl další dokazování a závěry tohoto posudku pro své rozhodnutí plně převzal. Zdravotní stav žalobkyně byl hodnocen posudkovým lékařem a lékařem z oboru oftalmologie na základě zdravotní dokumentace žalobkyně. Posudková komise se vypořádala se všemi lékařskými nálezy. Přesvědčivě odůvodnila příčinu odnětí invalidního důchodu výrazným nadhodnocením zdravotního stavu posuzované v době přiznání dávky.

Podle ustanovení § 39 odst.1 z.č. 155/1995 Sb. pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Podle odst.2 téhož ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Pracovní schopností se rozumí podle odst.třetího schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle odst.4 cit. ustanovení při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu,

- a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost,
- b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav,
- c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován,
- d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával,
- e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %,
- f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Od 1. 1. 2010 došlo ke změnám právní úpravy posuzování zdravotního stavu v sociální oblasti. Konkrétně šlo zejména o změny v právní úpravě posudkových kritérií, podle nichž je hodnocen zdravotní stav a některé jeho důsledky (invalidita) v systému důchodového pojištění a o některé další související změny.

Na základě právní úpravy, kterou přinesl s účinností od 1. 1. 2010 jednak zákon č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/ /1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, jednak vyhláška č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), došlo ke změnám posudkových kritérií v důchodovém pojištění, zejména pokud jde o posuzování invalidity.

K zásadní změně došlo opuštěním dosavadního dělení na plnou invaliditu a částečnou invaliditu, a jeho nahrazení invaliditou ve třech stupních. Do právního řádu ji přinesl zákon č. 306/2008 Sb. v článku I bodu 42. Tímto ustanovením byl s účinností od 1. 1. 2010 novelizován § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém

pojištění, ve znění pozdějších předpisů. S uvedenou změnou v posuzování souvisela i změna dávková - instituty plného invalidního důchodu a částečného invalidního důchodu byly nahrazeny invalidním důchodem, jehož výše je odlišná podle stupně uznané invalidity.

Stupně invalidity byly nově stanoveny tak, jak uvedeno výše v ustanovení § 39 odst.1 z.č. 155/1995 Sb.

Pracovní schopností se podle ZDP rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem.

Poklesem pracovní schopnosti se pak rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Lze říci, že při posuzování invalidity se hodnotí nejen samotný pokles pracovní schopnosti, ale nově i zachované schopnosti, včetně schopnosti pojištěnce se pracovně uplatnit.

Soud vzal za prokázáno, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně k datu 7.1.2011 s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kap. v kapitole VII, položce 4, písmena a), přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20 %.

Jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu došlo u žalobkyně ke dni 7.1.2011 k poklesu její pracovní schopnosti méně než 35%, nejsou splněny podmínky invalidity podle § 39 odst.1 z. č. 155/1995 Sb. a invalidní důchod proto nenáleží.

Pro úplnost soud uvádí, že k posouzení podřaditelnosti zdravotního stavu žalobkyně pod korespondující ustanovení vyhlášky není krajský soud oprávněn, ale pouze orgány posudkové služby MPSV. Je tomu tak proto, že taková úvaha je součástí odborného posudkového hodnocení zdravotního stavu žalobkyně, o němž si soud nemůže učinit vlastní úsudek, neboť k tomu nedisponuje potřebnými medicínskými znalostmi. Může však posoudit, zda se posudková komise vypořádala se všemi okolnostmi pro správné zařazení zdravotního postižení žalobkyně pod příslušnou položku vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro zákon o důchodovém pojištění, či nikoliv a následně též zda v logické návaznosti na to odpovídajícím způsobem odůvodnila svůj závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Subjektivní přesvědčení žalobkyně o tom, že splňovala ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí podmínky invalidity, musí být ještě podpořeno objektivními zjištěními.

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního při přezkoumávání rozhodnutí

vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Po provedeném řízení a hodnocení důkazů (§ 77 s.ř.s.) soud žalobu zamítl, neboť není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Účastníkům řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a úspěšná žalovaná ČSSZ nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 2 s.ř.s. a § 118d/ zák.č. 582/91 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím podepsaného soudu, písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; pokud stěžovatel sám, nebo ten, kdo jej zastupuje, nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 11.10.2011

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně